

ZPRÁVY Z MEDŽUGORJE

č. 1 / 1990

2. ročník

Dne 25. ledna 1990 dala Matka Boží duchovní vzkaz:
"DRAHÉ DÍTÍ! DNES VÁS ZVU, ABYSĚ SE ZNOVU ROZHODLY PRO BOHA A ABYSĚ BOHA VOLILY
PŘEDE VŠÍM A NADE VŠÍM, ABY ON MOHL VE VAŠEM ŽIVOTĚ ČINIT DIVY A ABY SE VÁM VÁS ŽI-
VOT STÁVAL DEN ZE DNE RADOSTÍ S NÍM. PROTO, DÍTKY, MODLETE SE A NEDOVOLTE SATANOVÍ,
ABY PŮSOBIL VE VAŠEM ŽIVOTĚ SKRZE NEDOROZUMĚNÍ, NEPOROZUMĚNÍ A ODMÍTÁNÍ JEDNĚCH DRU-
HÝMI. MODLETE SE, ABYSĚ POCHOPILY VELIKOST A KRÁSU DARU ŽIVOTA. DĚKUJI VÁM, ŽE JSTE
PŘIJALY MOU VÝZVU!"

+++

Medžugorje a další vývoj ve světě

Vstupujeme do nového roku, do nového desetiletí. I největší skeptici uznávají, že v posledních letech začíná zlo ve světě ustupovat. Dochází k naplnění slibu Matky Boží, která v Medžugorji oznámila zlomení moci zla do konce těchto zjevení.

Máme důvod k radosti a optimismu, ale nesmíme zapomenout i na další informace z medžugorských zjevení a na výrok Otce Pia, týkající se světového vývoje do roku 2000. Bůh zřejmě chce, aby lidstvo vkročilo do příštího tisíciletí na určité morální úrovni, uznávalo Jeho existenci a lásku, chápalo tento pozemský život s radostmi a strastmi jako prostředek k nehlubší a trvalé radosti ve věčném spojení s Ním.

K tomu cílí vedou dvě cesty. Jedna cesta je systematicky vysvětlovaná a podporovaná Matkou Boží v Medžugorji. Je oduševňována mnoha milostmi a požehnáním a je jasná a srozumitelná pro každého člověka dobré vůle. Pokud lidstvo tuto cestu nastoupí, zacerení nebo zmírní kritické přírodní a společenské události, kterým lidstvo má být vystaveno v nastávajícím desetiletí. V této souvislosti Matka Boží doporučuje používat prostředky osvědčené po staletí, zejména v křesťanských církvích, jako jsou modlitba, obrácení a půst. Jakovou cestu zřejmě uvidí každý rozumný a nezažatý člověk. Pokud lidstvo tento způsob řešení nepřijme a bude jednat emocionálně, projeví se v plné míře katastrofální události, které lidstvo duchovně přemění, ale bolestným způsobem.

K této všeobecné informaci je účelné dodat i jednu velmi závažnou konkrétní informaci. Týká se Gorbačova a Sovětského svazu. O této zemi mluvila Matka Boží vícekrát již ve Fatímě. Dala najevo, že jí politický systém v této zemi velmi leží na srdci a požadovala, aby jí byla tato země zasvěcena. Toto přání splnil papež s kardinály v roce 1984. Od začátku vzniku SSSR bylo z fatimských zjevení známo, že pro blaho lidstva je nutné, aby v tomto státě došlo k obrácení a rozkvětu víry v Boha. V Medžugorji v říjnu 1981 Matka Boží řekla, že již brzy dojde ke kladným změnám a v této zemi bude Bůh nejvíce oslaven. K tomu je třeba připomenout, že mučednictví je projev nejvyššího vyznání a oslavy Boha.

V současné době jsme svědky kladných změn nejen v SSSR, ale i na celém světě. Je nesporné, že na tom má velkou zásluhu Michail Gorbačov. Bylo překvapením, že již ve svém prvním projevu s mezinárodním zaměřením velmi hezky promluvil o Bohu. Je známo, že jeho matka pravidelně chodí do kostela a manželka zřídila knižní nadaci s náboženským zaměřením. Dále je známo, že církvím jsou vráceny objekty a chrámy, v Moskvě byl položen základní kámen ke katedrále a bylo přikročeno k rehabilitaci církví a k legalizaci katolické církve na Ukrajině.

Úcta a obdiv, které pan Gorbačov v mezinárodním měřítku získal, jsou oprávněné. Lze i nadále očekávat, že nechá padnout komunistické systémy v dalších zemích a bude na mezinárodním poli prosazovat další populární a progresivní změny a začne se výrazně podílet na vytvoření evropského domu. Nicméně domácí politika pana Gorbačova je složitá a není zdaleka tak populární jako mezinárodní. Lze očekávat, že domácí problémy budou nadále způsobovat značná napětí a že se dále budou rychle rozvíjet dlouho potlačovaná náboženská společenství. Je pravděpodobné, že během několika málo let se církve stanou nejmočnější silou, budovanou na jiném základě, než je státní moc. Národnostní rozpory a vlivné církevní systémy se stanou reálnou hrozbou pro

dosavadní mocenské vedení státu reprezentované Gorbačovem. Zatím není naděje, že by toto vedení státu změnilo zásadně svou ideologii a uznalo nadřazenost Boha, nebo dokonce uznalo Krista jako Spasitele, a proto ve snaze udržet své pozice se rozhodne k mocenskému zásahu. Je pravděpodobné, že útlak bude nasměrován v prvé řadě k církvím, jako nejmocnější a nejvíce organizované opozici. Termín tohoto zlomu není dosud přesněji znám. Vizionáři z Medžugorje sice znají význačné události až do konce světa a deset tajemství, ale obsah tajemství zveřejní pouze tři dny předem.

Rámcové informace kolem nastávajících událostí jsou naznačeny i z vyjádření Jana Pavla II. v roce 1980 ve Fuldě v souvislosti s dotazem na třetí fatimské tajemství. Významná je rovněž informace od P. Pia, časopisecky publikovaná krátce po jeho smrti v listopadu 1968. P. Pio řekl, že zlo, které se v tomto století tak rychle rozrostlo, bude zlomeno asi v roce 1987 (v tomto roce byl vyhlášen mariánský rok a Gorbačov vyhlásil politickou reformu) a dramatický vývoj událostí ve světě bude úspěšně uzavřen do roku 2000. Zdá se, že apokaliptický zlom, který Gorbačov vyvolá, se uskuteční ještě v první polovině tohoto desetiletí.

Na druhé straně je třeba podotknout, že není nutné znát přesně termín tohoto zlomu, ale daleko důležitější je vědět, zda je možno této krizi zabránit nebo ji alespoň zmírnit. Z medžugorských a dalších zjevení je zřejmé, že je tomu možno zabránit. Dokonce jsme k tomu opakovaně vyzýváni. Základní podmínkou pro zamezení těchto katastrofálních událostí je více modlitby, obětí a postů.

Zejména modlitba je ten nejmocnější prostředek, aby Gorbačov neudělal nic proti církvím. Je třeba, aby pochopil, že se nemůže řídit komunistickými ideály, že komunistická strana patří k nejhorším stranám, i když chce usilovat o sociální spravedlnost a blahobyt, neboť se ve své ideologii dopustila základní chyby v tom, že z tohoto úsilí vyřadila Boha.

Duchovní proměna

P. Jozo Zovko OFM, který byl v roce 1981 farářem v Medžugorji, popisuje následujícím způsobem některé události z prvních měsíců zjevení Matky Boží:

V srpnu 1981 přicházeli lidé z mnoha zemí. Kostel býval již dopoledne plný. Po zlá jsem, že mnozí lidé přicházejí jen ze zvědavosti. Očekávalo se nějaké znamení. Všichni přišli jen proto, aby něco viděli, a ne proto, aby se zpovídali a obrátili. Oni ani nevěděli, že by se měli obrátit. Jedni pocítovali strach, druhí - ti věřící - radost. Ale nikdo nefekl: Od nynějška budu lépe žít! Ale jednoho večera se něco událo:

Mše svatá byla právě u konce. Políbil jsem na konci mše svaté oltář a chtěl jsem odejít. Upřímně řečeno, ještě jsem těm zjevením nevěřil. Měl jsem s tím tisíce problémů.

Mše svatá proběhla trochu smutně. Nechtělo se mi mluvit o těch událostech, ani kázat. Tu přišel Jakov, uchopil mě za levou ruku, zatahl mě trochu stranou a řekl: "Mám poselství pro lidi!" Zeptal jsem se: "Jaké poselství, Jakove?" Odpověděl: "Hned je uslyšíš." Zvedl jsem tedy toho malého vidoucího u oltáře do výše a on řekl lidem: "Matka Boží říká, že se máme denně modlit růženec. Společně se máme modlit!"

Hleděl jsem na chlapce nechápavě. Řekl to tak obyčejnými, každodenními slovy, že se v tom nedalo rozeznat žádné poselství. Kromě toho, to přece bylo vždy přáním církve, od nepaměti. Vždy vybízela k modlitbě.

Když jsem opouštěl kostel, všiml jsem si, že lid pláče. Všichni plakali. Ptal jsem se sám sebe: "Bože, proč ten lid pláče?" Pravděpodobně všichni kromě mne porozuměli tomu poselství. Byl jsem opravdu zaražen.

Když Jakov sdělil poselství, zmocnila se věřících radost: "To poselství platí nám! Nás Panna Maria volá: "Modlete se!"". Začali zpívat a nehybali se z místa. Nikdo nechtěl jít domů. Jako stromy stáli, jako by si mysleli: "Ani krok pryč odtud, dokud neuděláme, co Panna Maria žádá: Modlit se růženec!" Z vlastního popudu zůstali všichni v kostele. Celou noc se modlili, zpívali, plakali.

Během tohoto modlení se přihlásila znovu Matka Boží. Zjevila se v kostele a flekla tatáž slova, která asi dvě a půl hodiny předtím sdělil lidem Jakov. Ona sama, to jsem nyní pochopil, je vepsala Jakovovi do srdce, a proto je mohl říci. Matka Boží teď neopakovala své poselství kvůli lidem - ti se už beztak rozplývali v slzách, protože je

pochopili -, ale kvůli mně, to jsem teď cítil. Použila těch samých slov, která řekl Jakov, aby nás povzbudila ke každodenní modlitbě růžence.

Ještě něco nového se tehdy událo, alespoň pro mne to bylo nové: Poděkovala všem, že pochopili její poselství a že se tak spontánně rozhodli k modlitbě.

Tu jsem ani já nemusel ještě léta přemýšlet. Bylo ve mně něco jako ozvěna, která spojovala všechna divivější Mariina slova v jediný celek. Teprve nyní jsem začal chápat všechna její dosavadní slova, která ve mně mezitím dozrála. Stala se skutečností, jako je třeba výrok: "Jste důležití, ano, nutní. Potřebuji vás! Zrno hledá a potřebuje zemi, a tak jsem i já našla vás. Děkuji, že jste se nechali jako země zpracovat a otevřít zrnu! Nyní ve vás mohou dozrávat plody."

Tě noci jsme cítili, že modlitby stoupaly z našich srdcí a dostávaly se do vašich srdcí, do všech srdcí na celém světě; i do srdcí těch, kdo teprve nyní přicházejí poprvé do Medžugorje. Naše srdce byla tehdy opravdu zasažena. Neslo se to světem, zazářilo to do světa! A i když jsou lidé, kteří se bojí světla a milují tmu, tomuto mocnému světlu, tomuto velkému dni, který nastal a ještě nedosáhl svého vrcholu, nemohou odporovat.

V následujících dnech po této události se lidé předháněli, kdo se pomodlí více růženců. Bylo to nezdravé závodění. Matka Boží nás upozornila: Ne takto, ale modlete se srdcem! Nerozuměli jsme, co to znamená. Pak nás poučila: Než se začnete modlit, ať každý z vás odpustí svému bližnímu. Mysleli jsme si, že je to samozřejmé, to přeci děláme na začátku každé mše svatě. Ale pak jsme si uvědomili, že jsme to dělali povrchně a též to, kolik má každý nahromaděného nepřátelství ve svém srdci.

Shromážděnému množství lidí jsem vysvětlil, jak to Panna Maria míní a zeptal jsem se jich, zda tomu rozumějí. Všichni odpověděli, že ano, ale nikdo nic nedělal. Cítili jsme se jako na poušti, sevření úzkostí. Panna Maria nám však nedovolila modlit se, dokud jsme se osobně nesmířili, dokud jsme si ze srdce neodpustili.

Nastalo ticho, které se nám zdálo být věčným. Zakoušeli jsme muka pouště. Lidé byli sklíčení. Řádil v nás boj. Konečně jsem navrhl: "Teď se pomodlíme růženec, abychom mohli odpustit." Začali jsme se modlit. Asi po půl hodině se ozval v kostele hlas: "Pane, já jsem odpustil, prosím Tě, odpusť mi!" Všechno začalo plakat a hlasitě vzlykat. Tato modlitba zesáhla naše srdce. Všichni jsme si přáli vyslovit to též: "Odpustili jsme. Prosíme, odpusť nám!" A každý hledal nějakou ruku, aby ji stiskl.

S osvobozeným srdcem jsme pokračovali v modlitbě. A po modlitbě byla ve vesnici opravdová slavnost usmíření...

Následující ráno po této noci vešlo do dějin Medžugorje. Lidé strhli všechny zdi ve svých srdcích, zdi, které dělily jedny od druhých. Onoho rána vcházel do každého domu lidé, kteří dosud nikdy nepřekročili jeho práh. Kvůli nějakým záležitostem se často už ani nezdravili. Venkované mají také své malichernosti. Tak vznikla často nenávisť, oddizení. Nyní však poznávali ve svém bližním bratra. Poznávali v bližním Ježíše. S lítostí přemýšleli, proč nemohli pocítit tuto radost, tuto krásu už dříve.

Už jsem se nemusel ptát: "Chcete odpouštět? Věříte v Boha Otce?" To, co říkáme při obnově křestních slibů, jsme nyní uskutěčňovali den co den, i když jen tiše, každý sám v sobě. Odříkám se... Věřím... Zdálo se nám nemožným to vše prožívat, a zároveň v sobě chovat lež: odpustit, a přece neodpustit.

Nyní jsme chápali Mariinu výzvu, že modlitby nemáme jen recitovat, ale že se máme modlit srdcem. "Srdce", to je obraz Boží v nás, bez něho se můžeme modlit jen lidsky.

Tehdy se stalo, že lidé spatřili na obloze velkými písmeny napsané chorvatské slovo MIR (česky pokoj). Tato písmena, podobná žhoucímu ohni - ohni, který stravoval nepokoj, a tak osvobozoval lidi- byla vidět jako světelné znamení na obloze, mezi vrchem Križevac a kostelem. I já jsem byl svědkem té události. Ta písmena se pohybovala, plynouce živě k nám jako světla nějakého vozidla. Měli jsme pocit, že prožíváme konec světa. Nedovedu si představit, že něco takového - nemíním ta písmena, ale ten niterný zážitek - by se kdy mohlo zapomenout. Je to vryto do srdce, do života, do celého našeho bytí. Je to "Medžugorje" v novém člověku, v Božím dítěti, které miluje a odpouští. Tento nový člověk v sobě nese sémě pokoje, jako země. Z něho vyrůstá mír, jako zrno vyrůstá ze země a jako zrno přináší takový člověk bohaté plody.

Mariina velikost spočívá v její poslušnosti, v bezvýhradném souhlasu s Božím plánem. A před Marií to byli proroci Starého Zákona, kteří s Božím plánem souhlasili. David, který přemohl Goliáše, nebyl velkým proto, že byl nebojácný; byl poslušný, a proto se ničeho nebál. Jako člověk by byl David měl strach. Byl by se třásl strachem a nebyl by měl sílu proti tomu strachu bojovat, protože by ho jeho strach byl spoutal. Ale jelikož David byl poslušný, byl Bůh s ním a on byl schopen ve jménu Božím přemoci Goliáše.

Matka Boží říká i nám: "Nebojte se!" Před slovem Božím budou všichni tito Goliášové malíci a nepatrní: všechny naše potíže a utrpení, naši nepřátelé nad námi nebudou moci zvítězit. Nebudou nám moci vzít to, co nám nebe dává.

Také Mojžíš byl veliký, když poslouchal. Ne vlastní silou zvítězil nad nepřitelem a vyvedl lid ze zajetí. Bůh byl s ním! Mojžíš věděl, že Bůh na něho nezapomene, že ho neopustí. Mojžíš sloužil Pánu v poslušnosti.

V Medžugorji to byly vidoucí děti, které se náhle staly důležitými. Matka Boží jim řekla, a skrze ně i nám, že jsme všichni důležití. Skutečně jsou vidoucí v medžugorském dění důležitými. V jejich odpovědnosti. Jsou dnes a budou stále, dokud neslouchají Matce Boží a poslouchají ji. Skrze ně uskutečňuje nebe svůj plán.

Zrovna tak každý poutník je důležitý od okamžiku, kdy je připraven přijmout vůli Boží, poslouchat. Jako připravená půda přijímá sémě a jako sémě potřebuje půdu, aby mohl kličít, růst a zřít, tak také nebe potřebuje člověka, bez něhož nemůže nic změnit. Přináší to s sebou převratné vědomí, když Panna Maria říká: "Bez vás Bůh nemůže uskutečnit to, co chce" (30. 1. 1986). Známe Ježíšova slova: "Beze mne nemůžete dělat nic" (Jan 15,5). Že nic nemůžeme dělat bez Boha, toho jsme si vědomi. Avšak toto je nám nově: "Bez vás nemohu pomoci světu. Potřebuji vás!", jak to Panna Maria opětovně ve svých poselstvích zdůrazňuje. Bůh nás potřebuje, jako zrno potřebuje půdu a jako vinný kmen potřebuje ratolesť.

Avšak Bůh ve svém milosrdenství touží především po lidském srdci a říká: Potřebuji tě, ty lidské dítě! Potřebuji tvé srdce, v němž se může rozvíjet má milost, v němž se může stát plodnou a přinášet ovoce!

Připadá mi to, jako by v Medžugorji vyrůstala církev, která poslouchá. Církev, která upouští od namyšlené moudrosti a nechce nechávat platit jen to, co je důmyslné, zjizvitelné. Takto obnovena církev nás osvobozuje od ješitnosti a domýšlivosti, od těch necitností, jež nás vedou k omylům a na nesprávné cesty. Skrze Medžugorje chce Matka Boží vytvořit poslušnou církev, která se řídí podle příkladu Ježíše, o němž evangelium říká: "Vrátil se s nimi do Nazareta a byl jim poddán" (Luk 2,51).

Skrze Medžugorje chce Matka Boží vést církev k jednoduchosti, pokoře a skromnosti. Zde se lidské srdce probouzí ze zkamenělosti a začíná cítit lidsky a křesťansky. Viděno z této perspektivy, lze říci: Medžugorje nevyhlašuje žádná velká slova pro budoucnost, žádné velké podnikání, žádné organizované akce. Ukazuje však cestu do nitra, k milosti. Kdo se této milosti otevře, může počítat s plody. A plody milosti budou obohacovat jak církev, tak každého jedince, který se otevře Bohu.

+++

Výzkum medžugorských událostí pokračuje

Dne 26. a 27. září 1989 zasedala v Záhřebu komise, která zkoumá události v Medžugorji. Byli na ni pozváni medžugorský farář P. Leonardo Oreč a vizionářka Vicka Ivanković. Rozhovory byly otevřené a plodné. Komise dále pečlivě sleduje události.

+++

O svátosti smíření v Medžugorji

23. října 1989 diskutovalo 25 františkánů s profesorem teologie z Rijeki o svátosti smíření, zpovědnících a zповидајіcích se v podmínkách Medžugorje.

+++

Exercicie kněží

7. listopadu 1989 přijelo do Medžugorje 120 italských kněží, aby zde vykonali exercicie. Ve Splitu se k nim připojil arcibiskup franč. Téma exercicií bylo: Prožívat radost a dávat ji ostatním.

Vydává: Dr. František Mráček. Spolupracují: Eliška Pretschnerová, Kateřina Cajzlová, Monika Fajtová, Ing. Leo Grimm, Lenka Maříková, Herta Mikšičková a další.